

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Blansku rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Štumpovou ve věci

žalobců: a) **Ing. Jan Boháč**, narozený 27. 3. 1956
bytem Masarykovo nábřeží 2058/38, 110 00 Praha 1 - Nové Město
b) **Radim Boháč**, narozený 15. 5. 1988
bytem Štěpařská 1196/18, 152 00 Praha 5 - Hlubočepy
c) **Terezie Ratajová**, narozená 15. 5. 1988
bytem Na Hlinkách 418, 252 25 Zbuzany
všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Zorkou Černoorskou
sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram II

proti
žalovanému: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha - Vinohrady

o nahrazení projevu vůle

takto:

- I. Nahrazuje se** projev vůle žalované uzavřít s žalobci a), b) a c) tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě):
- 1) Žalovaná Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen Státní pozemkový úřad), spravuje pozemky ve vlastnictví čs. státu, a to:
- pozemek parc. č. 294/1 o výměře 1 419 m² v k. ú. Jasinov, obec Letovice.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

2) Žalobce a) Ing. Jan Boháč, nar. 27.3.1956, r. č. 560327/0530, žalobce b) Radim Boháč, nar. 15.5.1988, r. č. 880515/1531, a žalobkyně c) Terezie Ratajová, rozená Boháčová, nar. 15. 5. 1988, r. č. 885515/1525, jsou oprávněnými osobami ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě.

3) Žalobci a, b) a c) mají na základě pravomocných rozhodnutí: **1.** Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 1322/92, k.ú. Prosek ze dne 12.3.1993, **2.** Magistrátu hl.města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 1708/97, k.ú. Smíchov ze dne 1.8.1997, potvrzené rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 38 Ca 266/97-40 ze dne 1.9.1998, **3.** Magistrátu hl.města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 1940/97, k.ú. Smíchov ze dne 9.9.1997, **4.** Magistrátu hl.města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 920/99, k.ú. Smíchov ze dne 16.4.1999, **5.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 580/01, k.ú. Smíchov ze dne 27.2.2001, **6.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 607/01, k.ú. Smíchov ze dne 28.2. 2001, **7.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 608/01, k.ú. Smíchov ze dne 28.2.2001, **8.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 3000/01, k.ú. Smíchov ze dne 29.10.2001, **9.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 3226/01, k.ú. Smíchov a Košíře ze dne 23.11.2001, **10.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 718/02, k.ú. Smíchov ze dne 7.3.2002, **11.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1519/03, k.ú. Smíchov ze dne 29.4.2003, **12.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1701/03, k.ú. Smíchov ze dne 20.5. 2003, **13.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 734/04, k.ú. Smíchov ze dne 30.3.2004, **14.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 2563/04, k.ú. Smíchov ze dne 30.11.2004, **15.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1365/05, k.ú. Smíchov ze dne 12.5.2005, **16.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 2549/05, k.ú. Smíchov ze dne 26.10. 2005, **17.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3330/05, k.ú. Smíchov ze dne 16.11.2005, **18.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 992/06, k.ú. Košíře ze dne 20.3. 2006, **19.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1805/06, k.ú. Smíchov ze dne 31.5.2006, **20.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 2440/07, k.ú. Smíchov ze dne 18.10.2007, **21.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1107/92/3, k.ú. Smíchov ze dne 9.12.2009 a žalobci b) a c) i na základě Usnesení Okresního soudu Praha – západ, č.j. 20 D 721/2014-520 ze dne 16.2.2015, které nabylo právní moci dne 16.2.2015, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobci a) a právní předchůdkyni žalobců b) a c) v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydaným.

4) Žalovaná k uspokojení nároku žalobců a), b), c) na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou převádí žalobcům a) – c) do jejich spoluvlastnictví:
- pozemek parc. č. 294/1 o výměře 1 419 m² v k. ú. Jasinov, obec Letovice, jako náhradu za část jejich restitučních nároků, a to žalobci a) Ing. Janu Boháčovi spoluvlastnický podíl id. ½ vzhledem k celku shora uvedených pozemků, žalobci b) Radimu Boháčovi spoluvlastnický

podíl id. $\frac{1}{4}$ vzhledem k celku shora uvedených pozemků a žalobkyni c) Terezii Ratajové, rozené Boháčové, spoluvlastnický podíl id. $\frac{1}{4}$ vzhledem k celku těchto pozemků.

- II. Žalovaná je **povinna** nahradit žalobcům a), b), c) na nákladech řízení společně a nerozdílně částku 60 566 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Zorky Černoorské.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 12. 2019, vedenou pod sp. zn. 12 C 247/2019, se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, kterým by soud nahradil projev vůle žalované uzavřít s nimi smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 774, 775 a 776 v k. ú. Těchov, parc. č. 4123 a 61/1 v k. ú. Borotín u Boskovic, parc. č. 84/1, 84/2 a 1208 v k. ú. Lipovec u Blanska, část pozemku parc. č. 437/16 dle geometrického plánu a parc. č. 495/6 v k. ú. Petrovice u Blanska, parc. č. 1165 v k. ú. Holštejn a parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice z vlastnictví státu do spoluvlastnictví žalobců.
2. Podáním ze dne 7. 9. 2020 žalobci navrhli rozšíření žaloby o náhradní pozemky ve vlastnictví žalované parc. č. 848/1 a 848/2 v k. ú. Benešov u Boskovic, parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov, parc. č. 101/66 v k. ú. Žerůtky, parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota, parc. č. 398, 399 a 536 v k. ú. Lažánky u Blanska, parc. č. 351/19 v k. ú. Malá Lhota, parc. č. 1128 v k. ú. Holešín, parc. č. 1897/4 v k. ú. Rájec nad Svitavou, parc. č. 922 v k. ú. Rudice u Blanska a parc. č. 2450 v k. ú. Šošůvka. Soud usnesením ze dne 8. 10. 2020 čj. 12 C 247/2019-278, jež nabylo právní moci dne 9. 10. 2020, navrženou změnu žaloby dle ust. § 95 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (o. s. ř.), připustil.
3. Usnesením ze dne 30. 6. 2021, čj. 12 C 247/2019-642, které nabylo právní moci dne 1. 7. 2021, soud k návrhu žalobců vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí dle ust. § 112 odst. 2 o. s. ř. věc v části, v níž požadovali náhradní pozemky p. č. 776, 775 a 774 (p. č. PK 200, p. č. PK 201/1, p. č. PK 201/2) v k. ú. Těchov, p. č. 437/16 a 495/6 (p. č. PK 437/1) v k. ú. Petrovice u Blanska, p. č. 1165 (p. č. PK 50/1, p. č. PK 51) v k. ú. Holštejn, p. č. 398, 399 a 536 (p. č. PK 594/4, p. č. PK 594/2, p. č. PK 595/1, p. č. PK 595/2) v k. ú. Lažánky u Blanska, p. č. 1128 (p. č. PK 484/7) v k. ú. Holešín, p. č. 1897/4 (p. č. PK 470) v k. ú. Rájec nad Svitavou, p. č. 922 (p. č. PK 218/1) v k. ú. Rudice u Blanska, p. č. 2450 (p. č. PK 729/1) v k. ú. Šošůvka a p. č. 294/1 (p. č. PK 294/1) v k. ú. Jasinov, neboť ohledně nich probíhá restituční řízení rodu Salmů a Kálnoky, věc je od 23. 7. 2021 vedena pod sp. zn. 12 C 182/2021.
4. Usnesením ze dne 6. 9. 2021, čj. 12 C 247/2019-664, které nabylo právní moci dne 6. 9. 2021, soud v řízení sp. zn. 12 C 247/2019 k návrhu žalobců vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí dle ust. § 112 odst. 2 o. s. ř. věc v části, v níž požadovali náhradní pozemky p. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice a parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota z důvodu hospodárnosti řízení (vyhotovení geometrických plánů na rozdělení pozemků a znalecké posudky na stanovení jejich ceny), věc je od 13. 9. 2021 vedena pod sp. zn. 12 C 214/2021.
5. V původním řízení sp. zn. 12 C 247/2019, jehož předmětem zůstalo (po částečném zpětvzetí žaloby ze dne 19. 10. 2021 ohledně náhradního pozemku parc. č. 848/2 v k. ú. Benešov u Boskovic) nahrazení projevu vůle ve vztahu k náhradním pozemkům ve vlastnictví státu parc. č. 84/1, 84/2 a 1208 v k. ú. Lipovec u Blanska, parc. č. 351/19, v k. ú. Malá Lhota, parc. č. 848/1 v k. ú. Benešov u Boskovic, parc. č. 4123 a 61/1 v k. ú. Borotín u Boskovic a parc. č. 101/66 v k. ú. Žerůtky, soud rozsudkem ze dne 29. 10. 2021, čj. 12 C 247/2019-898, řízení výrokem I. v rozsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

zpětvzetí (parc. č. 848/2 v k. ú. Benešov u Boskovic) částečně zastavil, výrokem II. žalobě v celém rozsahu vyhověl a výrokem III. uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení; proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání a Krajský soud v Brně, rozsudkem ze dne 31. 1. 2023 čj. 37 Co 75/2022-936 rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. potvrdil a ve výroku III. změnil. Následně Nejvyšší soud k dovolání žalované rozsudkem ze dne 20. 6. 2023, čj. 28 Cdo 1634/2023-971 rozsudek Krajského soudu v Brně v části výroku I., v níž byl potvrzen ve výroku II. rozsudek Okresního soudu v Blansku ze dne 29. 10. 2021, čj. 12 C 247/2019-898, o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 84/1, 84/2 a 1208 v k. ú. Lipovec u Blanska a ve výrocích II. a III. o nákladech řízení zrušil a věc vrátil Okresnímu soudu v Blansku k dalšímu řízení, a jinak dovolání odmítl; rozsudek Nejvyššího soudu nabyt právní moci dne 24. 7. 2023.

6. Předmětem řízení sp. zn. 12 C 214/2021 zůstala žaloba v části týkající se náhradních pozemků ve vlastnictví státu p. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice a parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota. Okresní soud v Blansku rozsudkem ze dne 18. 3. 2022, čj. 12 C 214/2021-199, řízení výrokem I. v rozsahu zpětvzetí ze dne 24. 2. 2022 (pokud jde o původně požadované části náhradních pozemků dotčené překážkou převoditelnosti, oddělené geometrickými plány, konkrétně ve vztahu k parc. č. nově označenému jako 613/2 v k. ú. Dolní Lhota oddělenému od parc. č. 613 geometrickým plánem č. 600-126/2021 a dále ve vztahu k parc. č. 2454/118 a 2454/119 v k. ú. Jedovnice odděleným od parc. č. 2454/8 geometrickým plánem č. 1722-127/2021) částečně zastavil a rozsudek v této části nabyt právní moci dne 2. 6. 2022, výrokem II. žalobě v celém rozsahu vyhověl a nahradil projev vůle žalované v části týkající se náhradních pozemků ve vlastnictví státu parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota, obec Blansko, který byl geometrickým plánem č. 600-126/2021 rozdělen na pozemky parc. č. 613/1 o výměře 776 m², parc. č. 613/2 o výměře 172 m² a parc. č. 613/3 o výměře 243 m², a dále parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice, obec Jedovnice, který byl geometrickým plánem č. 1722-127/2021 rozdělen na pozemky parc. č. 2454/8 o výměře 1715 m², parc. č. 2454/118 o výměře 262 m² a parc. č. 2454/119 o výměře 20 m²; výrokem III. uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání a Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 1. 2023 čj. 37 Co 160/2022-271 rozsudek soudu I. stupně ve výrocích II. a III. potvrdil. Následně Nejvyšší soud v Brně k dovolání žalované rozsudkem ze dne 29. 8. 2023, čj. 28 Cdo 1632/2023-296 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2023, čj. 37 Co 160/2022-271 zrušil a současně zrušil i rozsudek Okresního soudu v Blansku ze dne 18. 3. 2022, čj. 12 C 214/2021-199 a věc vrátil Okresnímu soudu v Blansku k dalšímu řízení, rozsudek NS nabyt právní moci dne 3. 10. 2023.
7. Soud poté usnesením ze dne 10. 10. 2023, čj. 12 C 247/2019-986, jež nabylo právní moci dne 11. 10. 2023, řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 12 C 247/2019 (náhradní pozemky v k. ú. Lipovec) spojil se sp. zn. 12 C 214/2021 (náhradní pozemky v k. ú. Jedovnice a Dolní Lhota) s tím, že řízení bude dále vedeno pod sp. zn. 12 C 247/2019; ve věci zatím nebylo soudem I. stupně znovu rozhodnuto.
8. Předmětem (tohoto) řízení sp. zn. 12 C 182/2021 po právní moci usnesení ze dne 22. 11. 2022, čj. 12 C 182/2021-134, pravomocného dne 23. 11. 2022 (jímž bylo pod sp. zn. 12 C 60/2023 vyloučeno k samostatnému projednání a rozhodnutí řízení o nahrazení projevu vůle v části týkající se pozemků v k. ú. Těchov, Petrovice u Blanska, Holštejn, Lažánky u Blanska, Holešín, Rájec nad Svitavou, Rudice u Blanska a Šošůvka, vůči nimž byl uplatněn restituční nárok rodiny Salmů), je nahrazení projevu vůle ve vztahu k pozemku parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov.

9. Žalobci a), b), c) v žalobě uvedli, že jsou na základě jednotlivých rozhodnutí pozemkového úřadu (specifikovaných ve výroku I. tohoto rozsudku) oprávněnými osobami ve smyslu ust. § 4 zákona č. 229/1991 Sb. (zákona o půdě) k uplatňování restitučních nároků jako dědicové původní vlastnice Anny Půlkrábkové, zemřelé 9. 12. 1963, jejíž spoluvlastnický podíl činil id. 1/9 vzhledem k celku těchto nemovitostí, kdy žalobce a) uplatnil restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu id. 1/18 a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová, zemřelá dne 1. 7. 2014, uplatnila restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu id. 1/18 vzhledem k celku, oba pod čj. PÚ 1107/92. Ačkoli svůj nárok uplatnili již v r. 1992, o restitučním nároku není ani po 30 letech dosud zcela rozhodnuto. Žalobci se vydání náhradních pozemků nemohou domoci z důvodu nesprávné evidence výše jejich nároku žalovanou, jejíž postup je liknavý a svévolný, neboť od roku 2006 do roku 2012 se žalobci přihlásili 6x do veřejných nabídek náhradních pozemků vyhledávaných žalovanou, avšak pouze někdy byli úspěšní. Následně již dle žalované neměli žádné restituční nároky k další účasti ve veřejné soutěži nabídek náhradních pozemků, proto se nemohli do veřejných nabídek přihlásit, čímž žalovaná prohloubila křivdy způsobené rodině žalobců za minulého režimu. Žalovaná přinejmenším od roku 2008 ví o existenci dobové územně plánovací dokumentace, nezbytné k ocenění restitučních nároků žalobců, ale jelikož je to pro ni nevýhodné, k ocenění nároku žalobců ji nepoužívá. Žalobci se obrátili na žalovanou výzvou ze dne 1. 7. 2019, aby i jejich restituční nároky zaevidovala ve správné výši, a upozornili, že některé pozemky byly vyvlastněny právě za účelem výstavby, žalovaná však odpověděla, že jí prováděné ocenění dle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění pozdějších předpisů není v rozporu se zákonem o půdě. Ještě dne 2. 7. 2019 se žalobci přihlásili se skutečnou výší svého nároku, ale žalovaná přihlášku všech tří zamítla pro nedostatečnou výši restitučního nároku. Žalobci ve snaze o nápravu léta trvajících nezákonného stavu nahradili činnost žalované a nechali si vypracovat znalecký posudek prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D. ze dne 20. 9. 2019, č. 528/23/2019, která ocenila nevydané pozemky v souladu s platnou judikaturou na celkovou částku (původně) 8 304 364 Kčs, když pozemky, které byly podle Regulačního plánu určeny k zastavění (a byly následně zastavěny), byly v ZP oceněny jako stavební. Konkrétní územně plánovací dokumentací pro odňaté pozemky je Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy VIII (Severní Libeň a Strážkov) s přilehlým územím Prahy IX (Prosek a Vysočany); Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území pro část území Prahy XVI (Smíchov); Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území pro část území Prahy XVI (Smíchov) a Prahy XVII (Motol); Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území pro část území Prahy XVII (Košíře). Data přechodu vlastnického práva k odňatým pozemkům na stát plynou z vyvlastňovacích titulů, kterými jsou darovací prohlášení ze dne 29. 3. 1960 a odúmrť - odmítnutí dědictví po Anně Půlkrábkové, kdy k přechodu na stát došlo ke dni úmrtí Anny Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963, jak vyplývá z usnesení státního notářství pro Prahu 3 ze dne 13. 5. 1965, čj. 3 D79/64. Znalecký posudek prof. Ing. Heralové žalobci zaslali žalované spolu s předžalobní výzvou a přípisem dne 5. 11. 2019, na což žalovaná odpověděla dne 13. 12. 2019, že regulační plány nemohly v r. 1960 a 1965 prokazovat, že pozemky byly určeny k zastavění, neboť se jednalo o již neplatnou dokumentaci; na to žalobci reagovali přípisem ze dne 4. 2. 2020. Dle názoru žalobců je nutno ocenit odňaté pozemky jako stavební, jelikož zák. 84/1958 Sb. předpokládal existenci územně plánovací dokumentace již od účinnosti tohoto zákona, ta však fakticky neexistovala a první schválený územní plán Prahy byl až Směrný územní plán ze dne 22. 4. 1964; předmětné pozemky ve vlastnictví právních předchůdců žalobců tedy byly určeny k zástavbě již na základě regulačních a zastavovacích plánů pro jednotlivé části Prahy z r. 1933 a byly pak převzaty do územního plánu z r. 1964. K datu 31. 3. 1960 a 9. 12. 1963 znalkyně prof. Ing. Heralová nedohledala jinou územně plánovací dokumentaci než uvedené regulační plány, po nichž byl

následnou dokumentací - prvním schváleným územním plánem Prahy až Směrný územní plán hl. m. Prahy z r. 1964, kde se stav pozemků určených k zástavbě nezměnil a v souladu s tím byly pak pozemky skutečně zastavěny. Žalobci se na základě nového přecenění restitučního nároku přihlásili po podání žaloby do další veřejné nabídky žalované dne 5. 10. 2020, ale žalovaná opět zamítla přihlášku jako neplatnou; za obhajování názoru o zemědělském charakteru pozemků přitom byla opakovaně kritizována Nejvyšším soudem. Žalobci se tedy nyní mohou domoci svých nároků pouze touto žalobou. Ohledně odňatých pozemků přitom žalobci v průběhu souvisejících řízení zjistili, že část pozemku PK 5 v k. ú. Košíře byla žalobcům vydána, proto se dle dodatku č. 1 znaleckého posudku prof. Heralové v důsledku toho snížil restituční nárok žalobců o 80 000 Kč, takže výše skutečného restitučního nároku žalobců činí 8 224 364 Kčs, což odpovídá restitučnímu nároku žalobce a) ve výši 4 112 182 Kčs, žalobce b) i žalobkyně c) každému ve výši 2 056 091 Kčs. U některých soudů je přitom nadále konfrontováno posouzení ceny odňatých pozemků, pokud jde o ocenění Ing. Pelcem navrženým žalovanou a prof. Heralovou. Ve správním soudnictví je dále řešena argumentace žalované, že ve vztahu k odňatému pozemku PK 4748 v k. ú. Smíchov byla stejná výměra žalobcům vydána dvakrát, věc ještě není definitivně skončená, jelikož žalovaná podala kasační stížnost. V pravomocném rozsudku je obsažen právní názor soudu, že postup žalované zasáhl nepřiměřeným způsobem do práv žalobců, pro žalobce se tedy ve vztahu k tomuto odňatému pozemku nic nezměnilo. Výše uspokojeného restitučního nároku žalobců tedy činí částku 1 387 334,53 Kč (z toho pravomocným rozsudkem OS Rychnov nad Kněžnou byly převedeny pozemky v hodnotě 86 504,20 Kč, pravomocným rozsudkem OS České Budějovice v hodnotě 512 409,39 Kč, pravomocným rozsudkem OS Brno – venkov v hodnotě 277 006,90 Kč, pravomocným rozsudkem OS v Semilech ve výši 62 914,63 Kč, pravomocnými rozsudky OS Blansko sp. zn. 12 C 247/2019 v hodnotě 98 241,27 Kč a sp. zn. 12 C 214/2021 v hodnotě 90 377 Kč; dále byl nárok žalobců uspokojen žalovanou v (od počátku nesporně) výši 259 881,14 Kč. I v případě vyhovění žalobě ohledně pozemku p. č. 294/1 v k. ú. Jasinov tedy postačuje výše nároku stanovená Ing. Pelcem v částce 2 196 604 Kčs. Žalobci dále namítli, že mezitímní rozsudek Okresního soudu v Břeclavi uváděný žalovanou není pravomocný. Podrobný územní plán z roku 1962 pro k. ú. Prosek uváděný žalovanou nebyl platný a byl pouze použit jako metodika, pro celou Prahu platil až směrný územní plán z roku 1964, což vyplývá to i ze sdělení Institutu pro plánování hlavního města Prahy.

10. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Učinila nespornou oprávněnost aktivní legitimace žalobců, jelikož právní předchůdkyni žalobců Anně Půlkrábkové vznikl nárok na převod náhradních pozemků za pozemky v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek na základě jednotlivých rozhodnutí vydaných žalovanou. Žalovaná dále učinila nespornou doposud uspokojenou výši nároku žalobců a skutečnost, že jejich nárok není promlčen. Mezi účastníky zůstala nadále sporná výše restitučního nároku žalobců, resp. ocenění nevydaných pozemků. Žalovaná popřela, že by se žalobci dlouhodobě nemohli domoci svých práv, neboť první restituční rozhodnutí bylo už v roce 1997 a k přecenění vyzvali žalovanou až 1. 7. 2019, výši nároku dlouhodobě akceptovali, účastnili se veřejných nabídek. Nelze dovozovat liknavý postup žalované, neboť ta v letech 2006 - 2012 veškeré nároky žalobců uspokojila v souladu s vydanými restitučními rozhodnutími; žalobci až do roku 2019 nikdy nevyjádřili jakýkoli nesouhlas s výší restitučního nároku a nemohlo tedy jít o liknavý postup (III. ÚS 3370/19). Předmětné pozemky přešly na stát k 31. 3. 1960 a 9. 12. 1963 a jejich charakter je třeba posuzovat k tomuto datu. Znalkyně prof. Ing. Heralová ve znaleckém posudku předloženém žalobci nesprávně posuzovala stav pozemků dle regulačních plánů z 30. let 20. století, přestože tyto pozbyly platnosti a účinnosti, neboť byly zrušeny zákonem 84/1958 Sb., a nelze je tedy používat za platnou územně plánovací dokumentaci. V rozhodné době (1960 - 63)

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

navíc změna charakteru pozemků mohla nastat jen na základě vydání územního rozhodnutí (§ 2 odst. 1 vyhlášky č. 144/1959 Sb.). Nakonec se při zastavení nepostupovalo podle regulačních plánů, ale podle novější dokumentace. Změna charakteru nevydaných pozemků tedy nastala až po jejich přechodu na stát, což vyplývá mj. z leteckých snímků, a podle platné judikatury (např. sp. zn. 28 Cdo 2699/2008 či 28 Cdo 779/2019) nelze počítat s navýšením jejich ceny. Žalovaná nechala v průběhu řízení vypracovat znalcem Ing. Pavlem Pelcem oponentní znalecké posudky, na jejichž závěry odkazuje, když Ing. Pelc stanovil cenu pozemků nevydaných žalobcům ve výši 2 196 604 Kčs, a v návaznosti na ně žalovaná zpochybnila závěry znaleckého posudku prof. Ing. Heralové zejména ohledně charakteru odňatých pozemků a neaplikace srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky; kdy znalec Pelc naopak shledal důvod pro jejich aplikaci, navíc jako stavební nelze oceňovat pozemky, které tvořily sportoviště, hřiště, tenisové kurty, ani pozemky, které byly zastavěny dočasnou stavbou. Znalkyně prof. Heralová vycházela jen z neplatných SRK plánů, naopak znalec Ing. Pelc objasnil, jak již od 60. let byla plánovaná výstavba sídlištních komplexů v k. ú. Prosek, které měly být vystavěny podle podrobného územního pro výstavbu sídliště v Proseku z roku 1962, což je relevantní dobový dokument. Žalovaná proto trvá na vypracování revizního znaleckého posudku k posudku prof. Heralové. Liknavost či svévoli žalované se shora popsaných důvodů nelze bez dalšího spatřovat v pouhém nepřecenění restitučního nároku dle požadavků žalobců, jelikož předložené znalecké posudky prof. Heralové trpí řadou závažných vad, jsou zjevně nesprávné a neúplné, cena nevydaných pozemků dle prof. Heralové je téměř čtyřnásobně vyšší, rozdíl představuje velmi výrazné nadhodnocení a pokud by je žalovaná bez výhrad akceptovala, porušila by péči řádného hospodáře. Ohledně žalobci nárokovaného náhradního pozemku parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov žalovaná v průběhu řízení uvedla, že na základě vlastního místního šetření na předmětném pozemku zjistila, že je nyní potenciálně převoditelný, a učinila nespornou cenu tohoto pozemku ve výši 99 330 Kč. Co se týče uspokojení restitučního nároku žalobců, odkázala na nepravomocný rozsudek Okresního soudu v Břeclavi, jímž již došlo k překročení nároku.

11. **Po zhodnocení důkazů podle své úvahy jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech, přihlížející přitom dle § 132 o. s. ř. ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, má soud za prokázaný tento skutkový stav:** Mezi účastníky bylo nesporné (a soud jejich shodná tvrzení vzal za svá skutková zjištění ve smyslu ust. § 120 odst. 3 o. s. ř.), že žalobci a), b), c) jsou oprávněnými osobami podle zákona o půdě na základě rozhodnutí pozemkového úřadu a Okresního soudu Praha - západ jako dědici původní spoluvlastnice id. 1/9 pozemků v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek (PK parc. č. 614 a 615/1 v k. ú. Prosek, PK parc. č. 4673, 4741, 4748, 4261, 4732, 4733, 4734, 4761, 4705, 4706, 4746, 4707, 4011, 4691, 4692, 4670, 4684, 4685, 4686, 4687, 4688, 4689, 4690, 4680, 4681, 4682, 4683, 4675, 4671, 4609, 4611, 4409, 4702, 4762, 4763, 4764, 4012, 4697, 4708, 4709 a 4672 PK v k. ú. Smíchov a PK parc. č. 25 a 5 v k. ú. Košíře), u nichž došlo 31. 3. 1960 a 9. 12. 1963 k přechodu na stát, Anny Pulkrábkové, zemřelé 9. 12. 1963, přičemž žalobce a) a JUDr. Miroslava Boháčová (zemřelá 1. 7. 2014) uplatnili restituční nárok každý k id. 1/18 již v r. 1992 pod čj. PÚ 1107/92; žalobce b) a žalobkyně c) jsou dědici po JUDr. Miroslavě Boháčové. Restituční nárok žalobců činí vzhledem k celku dotčených pozemků ideální 1/18 pro žalobce a), id. 1/36 pro žalobce b) a id. 1/36 pro žalobkyni c).
12. Z jednotlivých rozhodnutí předchůdců žalované specifikovaných ve výroku I. rozsudku, a to 10 rozhodnutí Magistrátu Hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j.: PÚ 1322/92, k. ú. Prosek ze dne 12. 3. 1993, č. j. 1708/97, k. ú. Smíchov ze dne 1. 8. 1997 (potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 266/97-40 ze dne 1. 9. 1998), č. j. PÚ 1940/97, k. ú. Smíchov ze dne 9. 9. 1997, č. j. PÚ 920/99, k. ú. Smíchov ze dne 16. 4. 1999, č. j. PÚ 580/01, k. ú. Smíchov ze dne 27. 2. 2001, č. j. PÚ 607/01, k. ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001, č. j. PÚ 608/01, k. ú. Smíchov ze dne 28. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

2001, č. j. PÚ 3000/01, k. ú. Smíchov ze dne 29. 10. 2001, č. j. PÚ 3226/01, k. ú. Smíchov a Košíře ze dne 23. 11. 2001, č. j. PÚ 718/02, k. ú. Smíchov ze dne 7. 3. 2002, dále 11 rozhodnutí Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1519/03, k. ú. Smíchov ze dne 29. 4. 2003, č. j. PÚ 1701/03, k. ú. Smíchov ze dne 20. 5. 2003, č. j. PÚ 734/04, k. ú. Smíchov ze dne 30. 3. 2004, č. j. PÚ 2563/04, k. ú. Smíchov ze dne 30. 11. 2004, č. j. PÚ 1365/05, k. ú. Smíchov ze dne 12. 5. 2005, č. j. PÚ 2549/05, k. ú. Smíchov ze dne 26. 10. 2005, č. j. PÚ 3330/05, k. ú. Smíchov ze dne 16. 11. 2005, č. j. PÚ 992/06, k. ú. Košíře ze dne 20. 3. 2006, č. j. PÚ 1805/06, k. ú. Smíchov ze dne 31. 5. 2006, č. j. PÚ 2440/07, k. ú. Smíchov ze dne 18. 10. 2007, č. j. PÚ 1107/92/3, k. ú. Smíchov ze dne 9. 12. 2009 a ve vztahu k žalobcům b) a c) i z usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 16. 2. 2015 č. j. 20 D 721/2014-520, které nabylo právní moci dne 16. 2. 2015, vyplývá, že těmito rozhodnutími žalovaná a její právní předchůdci rozhodli tak, že žalobce a) a právní předchůdkyni žalobců b) a c) neurčili spoluvlastníky v rozhodnutích specifikovaných pozemků, neboť tyto pozemky nelze oprávněným osobám v restitučním řízení vydat a budou jim poskytnuty jiné (náhradní) pozemky, případně finanční náhrada podle ust. § 11 odst. 2, § 16 a § 17 zákona o půdě (viz také příloha znaleckého posudku prof. Heralové), přičemž nárok žalobce a) činí id. 1/18, žalobce b) id. 1/36 a žalobkyně c) id. 1/36.

13. Žádostmi oprávněných osob, které jsou součástí spisu vedeného žalovanou pod čj. PÚ 1107/92, bylo prokázáno, že žalobce a) uplatnil restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu ideální 1/18 vzhledem k celku předmětných nemovitostí a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová, zemřelá dne 1. 7. 2014, uplatnila restituční nárok také ke spoluvlastnickému podílu id. 1/18 vzhledem k celku předmětných nemovitostí. Z usnesení Státního notářství pro Prahu 3 ze dne 13. 5. 1965, č. j. 3 D 79/64-26 vyplývá, že ve věci dědictví po Anně Půlkrábkové, nar. 14. 1. 1873, zemřelé dne 9. 12. 1963, jakožto původní spoluvlastnice ideální 1/9 nemovitostí v k. ú. Smíchov a Košíře vydalo státní notářství majetek zůstavitelky jako odúmrt' podle §§ 513 až 515 obč. zák. z r. 1950 čs. státu – Obvodnímu národnímu výboru v Praze 3; Anna Půlkrábková totiž nezanechala závět' a k dědění ze zákona byly povolány její děti Anna Jehličková a JUDr. Rudolf Půlkrábek, kteří dědictví odmítli. Anna Jehličková byla bezdětná, zemřela dne 17. 5. 1980 a jejími dědičkami se staly její neteře (dcery JUDr. Rudolfa Půlkrábka) JUDr. Miroslava Boháčová a Nina Boháčová; ze Zprávy o stavu řízení o projednání dědictví ze dne 19. 6. 1964, čj. 3 D 79/64-26 vyplývá, že JUDr. Rudolf Půlkrábek zemřel dne 5. 9. 1964, měl dvě dcery Miroslavu a Ninu Boháčovou, které připadaly v úvahu jako dědičky po odmítnutí dědictví jejich otcem, dědictví však rovněž odmítly, JUDr. Miroslava Boháčová i jako zákonná zástupkyně jménem nezletilých dětí Vratislava a Jana Boháčových. Manželka JUDr. Rudolfa Půlkrábka Miroslava Půlkrábková, narozená 29. 4. 1931, zemřela dne 24. 5. 1978 a jejími dědici byli dcera Nina Boháčová a vnuk Vratislav Boháč (syn JUDr. Miroslavy Boháčové, zemřelé 1. 7. 2014), jak vyplývá z rozhodnutí Státního notářství Praha — západ ze dne 7. 11. 1978 č. j. D 521/78. Dědicem Niny Boháčové, zemřelé 4. 3. 1990, byl její syn Ing. Jan Boháč, narozený 27. 3. 1956 (žalobce a/), jak vyplývá z rozhodnutí Státního notářství pro Prahu 1 ze dne 18. 9. 1990 č. j. 1 D 970/90-11, který je současně pravnukem Anny Půlkrábkové a uplatnil restituční nárok podle zákona o půdě ke spoluvlastnickému podílu ideální 1/18 vzhledem k celku předmětných nemovitostí. Usnesením Okresního soudu pro Prahu — západ ze dne 16. 2. 2015 čj. 20 D 721/2014-520 byla prokázána aktivní legitimace žalobců b) a c) k vedení tohoto sporu ve vztahu ke spoluvlastnickému podílu každý o velikosti id. 1/36 vzhledem k celku, neboť jsou vnučaty JUDr. Miroslavy Boháčové zemřelé dne 1. 7. 2014 (která byla vnučkou Anny Půlkrábkové) a jsou jejími dědici a právními nástupci. Žalobce b) i žalobkyně c) jsou navzájem sourozenci a současně jsou dětmi Vratislava Boháče, předemřelého syna jejich babičky JUDr. Miroslavy Boháčové, a jsou oprávněnými osobami podle ust. § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě jakožto právní nástupci původní

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

- spoluvlastnice id. 1/9 předmětných nemovitostí Anny Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963. Žalobkyně c) prokázala oddacím listem ze dne 17. 8. 2018, že její rodné příjmení bylo Boháčová a uzavřením dne 9. 8. 2018 přijala jméno manžela Ratajová. E-mailem ze dne 8. 7. 2019 bylo prokázáno, že žalobci b) a c) zaslali žalované listinu prokazující, že jsou dědici po zemřelé JUDr. Miroslavy Boháčové, a to pravomocné usnesení Okresního soudu pro Prahu — západ ze dne 16. 2. 2015 č. j. 20 D 721/2014-520.
14. Čestným prohlášením ze dne 26. 3. 1997 s úředně ověřenými podpisy žalobce a) a babičky žalobců b) a c) JUDr. Miroslavy Boháčové bylo prokázáno, že po úmrtí jejich babičky Anny Pulkrábkové v r. 1963 byli JUDr. Rudolf Pulkrábek, Anna Jehličková, JUDr. Boháčová, její manžel a syn Vratislav, její sestra Anna i dědeček z matčiny strany Josef Schmidt pro své protikomunistické postoje a buržoazní původ minulým režimem pronásledováni způsobem popsáným v čestném prohlášení, proto jim za uvedených okolností nezbylo, než dědictví po Anně Pulkrábkové odmítnout. Jelikož dědicové původní spoluvlastnice id. 1/9 předmětných nemovitostí Anny Půlkrábkové (právní předchůdci žalobců) dědictví z důvodu obav z politické perzekuce a také finančních důvodů odmítli a nabídli nemovitosti čs. státu, připadla ideální 1/9 nemovitostí zapsaných ve vložkách č. 789 a 1304 desk zemských pro obec a k. ú. Praha 5 Smíchov a č. 2981, 121 a 1967 pozemkové knihy k. ú. Smíchov (vedené u Střediska geodézie na listu vlastnictví č. 55 a 56) a dále ideální 1/9 nemovitostí zapsaných ve vložkách č. 789 desk zemských kat. obce Košíře a č. 781 pozemkové knihy kat. území Košíře, v obecné ceně 582 355,90 Kčs, jako odúmrť československému státu — Obvodnímu národnímu výboru v Praze 3, a to k datu úmrtí Anny Půlkrábkové, tj. k 9. 12. 1963, v k. ú. Košíře se jednalo o pozemky parc. č. 25 a 5 a v k. ú. Smíchov o pozemky parc. č. 4673, 4741, 4748, 4261, 4732, 4733, 4734, 4761, 4705, 4706, 4746, 4707, 4011, 4691, 4692, 4670, 4684, 4685, 4686, 4687, 4688, 4689, 4690, 4680, 4681, 4682, 4683, 4675, 4671, 4609, 4611, 4409, 4702, 4762, 4763, 4764, 4012, 4697, 4708, 4709, 4672, jak rovněž vyplývá, z výpisu z kn. vl. č. 789 a 1304 desk zemských k. ú. Smíchov, Košíře, kn. vl. č. 2981, 1967 a 121 k. ú. Smíchov, identifikace parcel k. ú. Košíře a Smíchov ze 17. 12. 1992, usnesení Státního notářství pro Prahu 3 ze dne 13. 5. 1965 č. j. 3 D 79/64-26 a Identifikace parcel ze dne 17. 12. 1992.
15. Nabídkou nemovitostí čs. státu přijatou dne 2. 3. 1960 a Prohlášením ze dne 31. 3. 1960 bylo prokázáno, že Miroslava Schmidtová, provdaná Pulkrábková, nar. 18. 6. 1910, a Josef Schmidt, nar. 9. 3. 1912, jakožto spoluvlastníci nemovitostí zapsaných v knih. vložce č. 614 pozemkové knihy kat. území Prosek parc. č. 614 a 615/1, každý k id. 1/2, a oba jakožto postupující předmětné nemovitosti v k. ú. Prosek dobrovolně a bezúplatně postoupili (darovali) čs. státu se vším příslušenstvím a právy.
16. Žalovaná dále k důkazu předložila k pozemkům v k. ú. Smíchov – k PK 4748 letecký srovnávací snímek 1966 a 1975, výňatek z územního plánu 1964 a 1971, vyjádření odboru ÚMČPH 5, odbor výstavby ze dne 28. 1. 2003, část projektové dokumentace z r. 1976, k PK 4702 letecký srovnávací snímek 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964 a 1976, k pozemkům PK 4672 a 4675 letecký srovnávací snímek 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964 a 1976, územní rozhodnutí o umístění stavby tenisového areálu ze dne 23. 6. 1980 a kolaudační rozhodnutí k tenisovému areálu ze dne 5. 7. 1989 včetně projektové dokumentace; k PK 4680 – 4690 letecký srovnávací snímek 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964 a 1971, rozhodnutí o přidělení čísla popisného 2889, 2884 a 2879, k PK 4697 - letecký srovnávací snímek 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964 a 1971, rozhodnutí o přidělení čísla popisného 3108 a stavební povolení ze dne 4. 8. 1980, k PK 4261 letecký srovnávací snímek 1966, 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964, 1971 a 1976, rozhodnutí o přidělení čísla popisného 2940 a 2941 v ul. Jezerní a 2694 v ul. Churáňovská, kolaudační rozhodnutí ze dne 19. 8. 1984, stavební povolení k domu čp. 3127/1

- ze dne 22. 2. 1995 a kolaudační rozhodnutí k domu čp. 5864 ze dne 25. 10. 1994; k pozemkům v k. ú. Košíře PK 25 - letecký srovnávací snímek 1966 a 2019, výňatek z územního plánu 1964 a platného plánu, stanovisko k výstavbě vedoucí plánovacího odboru ONV 5 ze dne 9. 10. 1967 a k pozemkům v k. ú. Prosek PK 614, 615/1 - letecký srovnávací snímek 1953, 1966, 1975, 2002 a 2020, výňatek z územního plánu 1964, 1971 a 1976, legendy územních plánů 1964, 1971, 1976 a platného územního plánu, návrh směrného územního plánu 1948 plánovací komise pro hl. m. Prahu a okolí z 28. 10. 1948 v měřítku 1 : 50000 a nákres směrného územního plánu z r. 1948 (Košíře, Smíchov).
17. Přehledem schválených územních plánů vyhotoveným Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy bylo prokázáno, že dne 22. 4. 1964 byl schválen Směrný územní plán hl. m. Prahy 1964, dále dne 16. 11. 1971 byla schválena revize směrného územního plánu hl. m. Prahy 1971, dne 23. 6. 1976 byl schválen Směrný územní plán hl. m. Prahy 1976, dne 21. 1. 1986 byl schválen Směrný územní plán hl. m. Prahy 1986, dne 24. 2. 1994 byl schválen Plán využití ploch, stabilizovaná území 1994 a dne 9. 9. 1999 byl schválen Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy 1999.
 18. Šesti písemnými žádostmi žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b), c) JUDr. Miroslavy Boháčové (a Jany Nachtigalové) o převod pozemků bylo prokázáno, že se od roku 2006 do roku 2012 účastnili celkem 6 veřejných nabídek náhradních pozemků vyhlašovaných žalovanou, a to u územního pracoviště Benešov a Příbram v r. 2006, Příbram v roce 2007, Beroun v roce 2009, Kutná Hora a Beroun v roce 2012, následně již dle sdělení žalované neměli žádné restituční nároky k další účasti ve veřejné soutěži, proto se již nemohli dále do veřejných nabídek přihlašovat.
 19. Přehledem nároků a plnění oprávněných osob vyhotoveným žalovanou dne 4. 3. 2019 bylo prokázáno, že žalovaná evidovala k uvedenému datu restituční nárok žalobce a) ve výši 129 940,57 Kč a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslavy Boháčové rovněž ve výši 129 940,57 Kč (tj. u žalobce b/ i u žalobkyně c/ ve výši 64 970,28 Kč), přičemž restituční nároky těchto oprávněných osob byly dle evidence žalované zcela vyčerpány v celkové (nesporné) výši 259 881,14 Kč.
 20. Žádostí čj. 723P/98 ze dne 26. 2. 2019 bylo prokázáno, že zástupkyně žalobců požádala žalovanou o zaslání soupisu všech nároků, které vznikly a byly vypořádány dle zákona o půdě za nevydané pozemky oprávněným osobám včetně všech tří žalobců a Kateřiny Princové (další dědičky po Anně Půlkrábkové, domáhající se uspokojení svého restitučního nároku v obdobných řízeních u jiných soudů), žádost byla doručena do datové schránky dne 26. 2. 2019 (viz doručenka), žalovaná emailem ze dne 13. 3. 2019 zaslala žalované přehled nároků a plnění nároků mj. u JUDr. Miroslavy Boháčové a Kateřiny Princové.
 21. Výzvou právní zástupkyně žalobců ze dne 1. 7. 2019 bylo prokázáno, že vyzvala žalovanou, aby jejich nároky ocenila dle dokumentace platné v době přechodu vlastnického práva na stát a současně upozornila na to, že některé pozemky byly vyvlastněny právě za účelem výstavby. Třemi žádostmi o převod pozemku ze dne 2. 7. 2019 bylo prokázáno, že se žalobci v roce 2019 přihlásili do veřejné soutěže s jimi tvrzenou výší nároku; z jednotlivých přípisů žalované ze dne 12. 7. 2019 se podává, že přihlášky všech tří žalobců zamítla pro nedostatečnou výši jejich restitučního nároku (tj. nikoli z důvodu nedoložení, že jsou oprávněnými osobami podle zákona o půdě). Dopisem ze dne 29. 7. 2019 (odeslaným doporučeně dne 1. 8. 2019 – viz doručenka datové zprávy) žalovaná odpověděla zástupkyni žalobců, že jí prováděné ocenění není v rozporu se zákonem o půdě, neboť oceňování nevydaných pozemků dle vyhlášky č. 182/1998 Sb. není podrobněji upraveno; dále uvedla, že pokud oprávněná osoba s tímto oceněním nesouhlasí a doloží, že pozemky byly určeny

územně plánovací dokumentací k zastavění, bude to posouzeno, a vyzvala žalobce k doložení tehdy platné dokumentace se zakreslenými pozemky, které chtějí ocenit jako stavební.

22. Předžalobní výzvou zástupkyně žalobců ze dne 5. 11. 2019 (odeslanou dle doručenký datové zprávy doporučeně téhož dne) bylo prokázáno, že žalobci odpověděli žalované, že dokumentace je jí známa, jelikož ji již delší dobu používá k oceňování u vybraných restituentů, odkázali na jejich výzvu k řádnému ocenění restitučního nároku oprávněných osob ze dne 1. 7. 2019 odeslanou žalované a opakovaně ji požádali o zaevidování restitučního nároku žalobců ve správné výši s tím, necht' dopis považuje za předžalobní výzvu dle § 142a o. s. ř.; současně žalobci žalované zaslali znalecký posudek prof. Ing. Heralové ze dne 20. 9. 2019. Žalovaná k tomu přípisem ze dne 13. 12. 2019 sdělila, že regulační plány nemohly v r. 1960 a 1965 prokazovat, že pozemky byly určeny k zastavění, neboť se jednalo již o neplatnou dokumentaci, a proto žádost o přecenění není dostatečně doložena. Na to žalobci reagovali přípisem ze dne 4. 2. 2020, kde uvedli, že regulační plány nebyly zrušeny KNV a nebyly nahrazeny žádnou jinou územně plánovací dokumentací, až Směrným územním plánem hl. m. Prahy v r. 1964, který byl v souladu s předchozími návrhy regulačních a zastavovacích plánů, jak plyne z připojených listin - Přehledu Institutu plánování a rozvoje Hlavního města Prahy (IPR) a podpůrně i z územního rozhodnutí z 24. 8. 1959, tj. že regulační plány z 30. let 20. století byly v dané době používány jako platná územně plánovací dokumentace pro danou část Prahy. Z přípisu žalované ze dne 21. 5. 2020 zaslání právní zástupkyni žalobců vyplývá, že žalovaná odkázala na právní argumentaci uvedenou ve vyjádření ze dne 13. 12. 2019 a dále uvedla, že v době, kdy nebyl pro dané území schválen územní plán, byl tento nahrazen územním rozhodnutím, což je zřejmé i z územního rozhodnutí z 24. 8. 1959.
23. Třemi žádostmi oprávněných osob ze dne 5. 10. 2020 (odeslanými žalované dne 6. 10. 2020 doporučeně – viz doručenka) bylo prokázáno, že žalobce a) požádal žalovanou o vydání pozemku v k. ú. Třešť, parc. č. 3817, trvalý travní porost s cenou pozemku v nabídce 3 696 819,70 Kč, když takováto výše jeho nároku vyplývá z rozhodnutí PÚ 1322/92 (Praha – Prosek), PÚ 1708/97, PÚ 1940/97 + PÚ 608/01, PÚ 920/99 + PÚ 2440/07 (vše Praha – Smíchov), žalobce b) požádal žalovanou o vydání pozemků v k. ú. Třešť, parc. č. 3763/2 a 3825, orná půda, s cenou obou pozemků v nabídce celkem 1 445 367,10 Kč, když takováto výše jeho nároku vyplývá z rozhodnutí PÚ 1322/92 (Praha – Prosek), PÚ 1708/97, PÚ 1940/97 + PÚ 608/01 (vše Praha – Smíchov), a žalobkyně c) požádala žalovanou o vydání pozemků v k. ú. Třešť, parc. č. 3844, trvalý travní porost, a parc. č. 2818, orná půda, s cenou obou pozemků v nabídce celkem 1 428 732,10 Kč, když takováto výše jejího nároku vyplývá z rozhodnutí PÚ 1322/92 (Praha – Prosek), PÚ 1708/97, PÚ 1940/97 + PÚ 608/01 (vše Praha – Smíchov). Žalovaná k žádostem žalobců třemi dopisy ze dne 30. 10. 2020 sdělila, že žalobce a) nedisponuje restitučním nárokem ve výši 3 696 819,70 Kč uvedené v žádosti, že žalobce b) nedisponuje restitučním nárokem ve výši 1 445 367,10 Kč uvedené v žádosti a že žalobkyně c) nedisponuje restitučním nárokem ve výši 1 428 732,10 Kč z důvodu, že není evidována v databázi oprávněných osob SPÚ, proto jsou jejich žádosti neplatné a nebude k nim přihlíženo.
24. Emailovou komunikací a Sdělením k žádosti o poskytnutí informace ze dne 3. 7. 2018 bylo prokázáno, že Institut plánování a rozvoje Hlavního města Prahy, příspěvková organizace (IPR), sdělil Mgr. Mládkovi z INVICTA, advokátní kanceláře (zastupující restituenty v obdobných řízeních), že poskytl předchůdci žalované Pozemkovému fondu ČR na žádost ze dne 12. 3. 2008 kopie územně plánovací dokumentace z období let 1935 – 1970, v elektronické evidenci spisů IPR vedené od 10. 11. 2013 bylo k datu vyhotovení sdělení 3. 7. 2018 vyhledáno celkem 22 žádostí od PF ČR nebo žalované podaných v letech 2008 – 2017 a bylo na ně řádně odpovězeno. Ze Sdělení žalované ze dne 18. 11. 2018 soud zjistil, že odpověděla na žádost advokáta Mgr. Mládky z

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

INVICTA, advokátní kancelář, s. r. o., o poskytnutí informace, že žalovaná se obracela na IPR s žádostmi o poskytnutí územně plánovací dokumentace za účelem správních řízení v rámci zákonů č. 229/1991 Sb. a 428/2012 Sb. a za účelem realizace převodů dle zák. č. 95/1999 Sb. a 503/2012 Sb., odpovědi žalovaná využila vždy pro účel, pro který byly vyžadovány. Ze sdělení žalované adresovaného advokátu Mgr. Matěji Kučerovi dne 15. 12. 2020 vyplývá, že dle směrného územního plánu z r. 1948, který nebyl schválen a je zpracován v malém měřítku 1:50 000, žalovaná při oceňování pozemků nemůže vycházet, směrný územní plán z r. 1948 tedy nebyl žalovanou využit pro posouzení pozemků a jejich ocenění ke stanovení výše nároků na náhradu. Žádostí žalobců ze dne 11. 11. 2019 bylo prokázáno, že požádali IPR o vyjádření k charakteru pozemků, ale dle vlastního tvrzení dosud nedostali odpověď.

25. Žalobci dále předložili k důkazu v souladu s § 127a o. s. ř. znalecký posudek č. 528/23/2019, vyhotovený Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D., znalkyní z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, se specializací nemovitosti, a pro obor stavebnictví, odvětví stavby obytné, dne 20. 9. 2019, který byl dále doplněn ústní výpovědí znalkyně u jednání soudu ve věci sp. zn. 12 C 247/2019 dne 20. 4. 2021 (obdobně jako v protokolu ze dne 13. 10. 2020 ve věci sp. zn. 12C 33/2020 vedené u Okresního soudu Rychnov nad Kněžnou); na základě všech uvedených podkladů, z nichž znalkyně vycházela (listy vlastnictví, snímky z pozemkové mapy, ortofotomapy pozemků, Návrhy regulačního a zastavovacího plánu pro části území Prahy a restituční rozhodnutí), znalkyně dospěla k závěru, že převažující část v posudku uvedených nevydaných pozemků v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek je třeba ocenit jakožto pozemky stavební, a na základě toho stanovila cenu pozemků žalobcům v restituci nevydaných ke dni 24. 6. 1991 podle vyhlášky Ministerstva financí č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. celkem částkou 8 304 364 Kčs. Z Přílohy 1 – 34 tohoto znaleckého posudku, a to Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro části území Prahy VIII (severní Libeň a Strážkov) s přilehlým územím Prahy IX (Prosek a Vysočany), Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy (Smíchov), Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XVI (Smíchov) a Prahy XVII (Motol) a Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XVII (Košíře), se podává, pokud jde o charakter pozemků nevydaných rozhodnutím č. j. PÚ 1107/92, že převažují nevydané pozemky stavebního charakteru, kdy podle příslušné dobové legendy byly na pozemcích plánovány činžovní domy v blocích uzavřených a otevřených, rodinné domky v zahradách, tovární a skladištní bloky, hřiště apod. Znalkyně vycházela ze shora uvedených dokumentů (regulačních plánů) tvořících přílohu písemného znaleckého posudku, jelikož v rozhodné době (r. 1960 a 1963) byly platné, neboť směrný územní plán Hlavního města Prahy byl schválen až 22. 4. 1964. Znalkyně přitom při ocenění neshledala potřebu uplatnění srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky, neboť z žádných podkladů nevyplývalo, že by pozemky nebyly stavebně srostlé s obcí. Z vyjádření znalkyně prof. Ing. Schneiderové Heralové ke znaleckým posudkům č. 669/2020 a č. 670/2020 zpracovaným Ing. Pelcem soud zjistil, že i po jejich prostudování setrvala na závěrech svého znaleckého posudku č. 529/24/2019, které považuje za správné a v souladu s oceňovací vyhláškou č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., včetně závěrů o neaplikaci srážek dle přílohy č. 7 vyhlášky.
26. Z dodatku č. 1 ke znaleckému posudku č. 529/24/2019 ze dne 21. 10. 2019 vyhotoveného dne 21. 9. 2022 znalkyní prof. Ing. Schneiderovou Heralovou soud zjistil, že znalkyně upravila na základě nových skutečností – rozhodnutí soudu o změně rozhodnutí Státního pozemkového úřadu (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. 4. 2008 čj. 20 C 256/2006-121, který ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2009 čj. 24 Co 256/2008-165 nabytí právní moci dne 27. 3. 2009), kdy z nových podkladů plyne změna výměru původního pozemku PK 5 v k.

- ú. Košíře, který přešel na stát k 21. 12. 1961, z původně nevydané výměry 739 m² na 419 m², v návaznosti na změnu výměry se tedy mění i cena za pozemek PK 5 z částky 184 750 Kčs na 104 750 Kč; v důsledku toho se snížila cena pozemků žalobcům v restituci nevydaných ke dni 24. 6. 1991 podle vyhlášky Ministerstva financí č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. o 80 000 Kčs, tj. na částku 8 224 364 Kčs.
27. Ze znaleckých posudků č. 669/2020 ze dne 3. 1. 2021 a č. 670/2020 ze dne 28. 7. 2021, vyhotovených na objednávku žalované znalcem Ing. Pavlem Pelcem, soud zjistil, že znalec stanovil hodnotu (administrativní cenu) pozemků v k. ú. Smíchov a Košíře (ZP č. 669/2020) celkovou částkou 6 061 230,23 Kč, z čehož 1/9 (náležející žalobcům) činí 673 470 Kč, tj. částka je vyšší než původní nárok žalobců vyčíslený žalovanou ve výši 259 881,14 Kč. Následně znalec Ing. Pavel Pelc znaleckým posudkem č. 670/2020 ze dne 28. 7. 2021 nově ocenil pozemky v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek nevydané žalobcům a vysvětlil, jak došlo k posunu cen, když např. na pozemku k. ú. Smíchov PK 4748 v době jeho odnětí předchůdcům žalobců stála trafostanice a jednalo se tedy zčásti o stavební pozemek a zčásti o zemědělský. U stavebních pozemků se znalec podrobně zabýval aplikací srážek dle přílohy 7 vyhlášky, v některých případech srážky uplatnil, v některých nikoli, a promítl je do stanovené ceny pozemků. Ve vztahu k pozemku odňatému předchůdcům žalobců v k. ú. Prosek znalec uvedl, že našel novou dobovou plánovací dokumentaci, která dosud nebyla k dispozici, a na základě ní ocenil část pozemků jako stavební a část jako zemědělské. Celková výše restitučního nároku všech tří žalobců dle závěrů Ing. Pelce tak nově činí 2 196 604 Kč, z toho u žalobce a) 1 098 302 Kč a u žalobce b) i žalobkyně c) vždy 549 151 Kč. Znalec Ing. Pelc v posudku současně polemizoval se závěry znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderové Heraldové.
28. Opravným rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Praha ze dne 29. 3. 2022 bylo prokázáno, že pozemkový úřad rozhodl o opravě zřejmých nesprávností ve výrokové části rozhodnutí ze dne 28. 2. 2001 č. j. PÚ 608/01 ve věci nevydání nemovitostí v k. ú. Smíchov dle zákona o půdě (oprávněným osobám – mj. i žalobcům a/, b/ a c/) tak, že výroková část II. bude tohoto znění: „nejsou vlastníky“ těchto nemovitostí podle pozemkového katastru – zbytku parc. č. 4746 role o výměře 10 496 m² a zbytku parc. č. 4748 role o výměře 203 m²“ (namísto původních 14 842 m²). Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Sekce majetku státu, Oddělení restitucí ze dne 28. 6. 2022 čj. SPÚ 187027/2022 bylo prokázáno, že rozhodl o odvoláních do rozhodnutí ze dne 28. 2. 2001 č. j. PÚ 608/01 tak, že se potvrzuje rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Praha č. j. PÚ 608/01 ze dne 29. 3. 2022 o opravě zřejmých nesprávností ve výrokové části II., a podaná odvolání se zamítají. Žalobci a), b), c) dne 22. 7. 2022 (viz odeslaná zpráva do datové schránky) podali u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (Ústředí Státního pozemkového úřadu) z důvodu nezákonnosti napadeného rozhodnutí; usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2022 čj. 14A 69/2022-93 bylo prokázáno, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022, č. j. SPU 187027/2022 přiznal žalobě žalobců odkladný účinek. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2022, č. j. 14A 69/2022-171, o žalobě 25 žalobců (z toho žalobci a/, b/, c/ zde jako žalobci 1/, 2/, 3/) proti rozhodnutí žalovaného Státního pozemkového úřadu, za účasti hlavního města Prahy, bylo prokázáno, že soud mj. výrokem III. rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022, č. j. SPU 187027/2022 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; z odůvodnění rozsudku, bodu 71 mj. vyplývá, že žalobci se svými námitkami uspěli, městský soud proto zrušil napadená rozhodnutí pro nezákonnost a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení; závazný právní názor spočívá ve skutečnosti, že v daném případě, i přes nesprávnost původního rozhodnutí,

nebylo možno toto rozhodnutí napravit vydáním opravného rozhodnutí, neboť nebyly splněny podmínky § 70 správního řádu, a především nebyla zohledněna zásada právní jistoty účastníků správního řízení; s ohledem na uplynulší dobu od vydání původního rozhodnutí ze dne 9. 9. 1997 nebylo na místě vydání opravného usnesení, které zásadně měnilo rozsah práv přírknutých žalobcům.

29. Výpisem z katastru nemovitostí - LV č. 10002, obec Letovice, k. ú. Jasinov, bylo prokázáno, že žalovaná Česká republika je zapsána jako výlučný vlastník pozemku parc. č. 294/1 o výměře 1 419 m², orná půda, zemědělský půdní fond, a příslušnost hospodařit s majetkem státu má Státní pozemkový úřad.
30. Z Informace o pozemku - LV č. 142, obec Letovice, k. ú. Jasinov, vyplývá, že žalovaná Česká republika je zapsána jako výlučný vlastník pozemku parc. č. St. 31 o výměře 579 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je budova s č. p. 16, objekt k bydlení, a právo hospodařit s majetkem státu mají Lesy České republiky, s. p.; z katastrální mapy a ortofotomapy vyplývá, že tento pozemek sousedí ze severní strany s pozemkem parc. č. 294/1.
31. Ze sdělení žalované ze dne 9. 10. 2020 k žádosti ze dne 5. 10. 2020 vyplývá, že pozemek parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov je vyloučen z převodu dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o půdě, neboť byl ve vztahu k němu uplatněn restituční nárok Alexandera Kálnokyho, o němž dosud nebylo rozhodnuto.
32. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihomoravský kraj sp. zn. 1RP3518/2011-130753, čj. SPU 172640/2022, SPU 832/07/AN/2693 ze dne 18. 5. 2022, které nabylo právní moci dne 27. 5. 2022, bylo prokázáno, že pozemkový úřad rozhodl tak, že Alexander Stanley Felix Kálnoky, Katharina Marie Theresse Campbell a Caroline Angela Johanna Thompson nejsou podílovými spoluvlastníky kromě jiného pozemku v k. ú. Jasinov p. č. PK 294/1 o výměře 5 062 m² (nyní p. č. KN 294/1, p. č. KN 294/3, p. č. KN 294/4, část p. č. KN st. 31 a část p. č. KN 293/3).
33. Pachtovní smlouvou č. 40N17/57 bylo prokázáno, že žalovaná jakožto propachtovatel uzavřela dne 17. 10. 2017 s pachtýřem Jaroslavem Štěrbou smlouvu, kterou mu propachtovala pozemky v k. ú. Jasinov parc. č. 294/1, orná půda, a parc. č. 294/3, trvalý travní porost, na dobu neurčitou, roční pachtovné bylo stanoveno dohodou ve výši 500 Kč.
34. Účastníci v průběhu řízení učinili nesporným (žalovaná podáním ze dne 28. 7. 2023 a žalobci podáním ze dne 2. 8. 2023) tvrzení, že pozemek parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov není zatížen dříve tvrzenou překážkou převoditelnosti (funkční souvislosti předmětného pozemku se stavbou č. p. 16 stojící na pozemku parc. č. st. 31 v k. ú. Jasinov), tento pozemek je tak na žalobce potenciálně převoditelný. Co se týče ocenění pozemku parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov, učinili účastníci nespornou jeho cenu ve výši 99 330 Kč.
35. Z ostatních provedených listinných důkazů a znaleckých posudků soud nezjistil pro toto řízení (sp. zn. 12 C 182/2021) ke dni vyhlášení rozsudku žádné relevantní skutečnosti.
36. Podle § 4 odst. 1, 3 zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě), oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1. V případě, že zemřela oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 9, přechází nárok na dědice.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

37. Podle novely zákona o půdě č. 185/2016 Sb., byl s účinností od 1. 7. 2018 zrušen § 11a. Dle přechodných ustanovení se převody pozemků na základě žádostí podaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podle § 11a odst. 11 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a převody z veřejných nabídek vyhlášených podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud byly nejpozději ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona splněny podmínky stanovené zákonem č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
38. Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
39. Podle § 11a odst. 2 zákona o půdě sestavuje veřejné nabídky pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí schválené územně plánovací dokumentace, pokud jejich převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevedené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů.
40. Podle § 11a odst. 9 zákona o půdě, požádá-li o nabídnutý pozemek více oprávněných osob, vyzve je pozemkový úřad, aby nabídly za pozemek nárok vyšší, než je cena pozemku stanovená podle odstavce 13. Podle výše nabídek stanoví pozemkový úřad pořadí, podle kterého bude postupně navrhopvat oprávněným osobám uzavření smlouvy. Lhůta pro přijetí návrhu činí 14 dnů a po jejím marném uplynutí má právo na uzavření smlouvy oprávněná osoba na dalším místě v pořadí. A dle odstavce 13 tohoto ustanovení se cena pozemků uvedená ve veřejné nabídce stanoví podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., přičemž pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění budou oceněny jako stavební. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se nepoužijí. Stejným způsobem se ocení i pozemky převáděné mimo veřejnou nabídku podle odstavce 11.
41. Podle § 14 odst. 1 zákona o půdě oprávněné osobě náleží náhrada za obytné budovy, hospodářské budovy a jiné stavby, které podle tohoto zákona nelze vydat nebo které zanikly nebo byly převedeny na osobu, která není povinna je vydat. Obdobně oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydává a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.
42. Podle § 28a zákona o půdě se náhrady podle tohoto zákona, nestanoví-li tento zákon jinak, poskytují v cenách platných ke dni 24. 6. 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.
43. Podle § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů nelze převádět
- a) zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto,

- b) zemědělské pozemky, nebo jejich části určené územním plánem, nebo regulačním plánem, anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami, nebo stavbami dopravní infrastruktury, nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků, mimo pod bodem 4. určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury,
- c) zemědělské pozemky určené k řešení podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav,
- d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu,
- e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech,
- f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a na územích národních parků; dále nelze převádět zemědělské pozemky v přírodních rezervacích a v přírodních památkách, s výjimkou zemědělských pozemků, k jejichž zcizení vydalo souhlas Ministerstvo životního prostředí podle jiného právního předpisu,
- g) pozemky, u nichž bylo Státním pozemkovým úřadem zahájeno správní řízení podle § 3 odst. 3 do doby vydání pravomocného rozhodnutí, nebo
- h) pozemky tvořící rezervu státních pozemků.

44. **Po právním posouzení zjištěného skutkového stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.** Soud vzal za prokázané a mezi účastníky je nesporné, že žalobci jsou oprávněnými osobami dle § 4 zákona o půdě, když žalobce a) a JUDr. Miroslava Boháčová (babička žalobců b/ a c/, zemřelá dne 1. 7. 2014), jsou jakožto právní nástupci původní nositelky restitučního nároku Anny Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963, oprávněnými osobami podle § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě, a to v rozsahu ideální 1/9 ve vztahu k celku nevydaných pozemků. Restituční nárok JUDr. Miroslavy Boháčové zdědili jakožto dědici ze zákona její vnoučata Radim Boháč a Terezie Boháčová, nyní Ratajová, tj. žalobci b) a c), jak vyplývá z usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 16. 2. 2015 č. j. 20 D 721/2014-520. Vnitřní poměry mezi žalobci jsou uspořádány tak, že žalobce a) drží restituční nárok v rozsahu ideální 1/2 a žalobci b) a c) každý v rozsahu ideální 1/4. Oprávněné osoby, tj. žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová uplatnili restituční nárok řádně a včas v r. 1992 v řízení vedeném pod sp. zn. PÚ 1322/92. Vlastnické právo k pozemkům v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek přešlo z původních vlastníků na základě (darovacího) prohlášení ze dne 31. 3. 1960, jemuž předcházela nabídka nemovitostí čs. státu přijatá dne 2. 3. 1960, a odúmrti – odmítnutí dědictví po Anně Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963. Restitučními rozhodnutími specifikovanými ve výroku I. rozsudku bylo dále prokázáno, že oprávněné osoby, tj. žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová nebyli určeni spoluvlastníky pozemků v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek konkretizovaných v uvedených rozhodnutích, jelikož jim tyto pozemky nelze vydat pro omezení uvedená v § 11 zákona o půdě, a žalobcům proto vznikl nárok na poskytnutí jiných (náhradních) pozemků podle § 11 odst. 2 a § 17, případně náhrada podle § 16 zákona o půdě. Žalovaná je osobou povinnou, neboť práva a povinnosti podle § 22 odst. 1 zákona o půdě vykonává Státní pozemkový úřad.
45. Mezi účastníky zůstalo sporným, zda si žalovaná při uspokojování nároku žalobců počínala svévolně či liknavě a jak má být dle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. správně provedeno ocenění nevydaných pozemků, jelikož z tohoto ocenění se odvíjí výše restitučních nároků žalobců.

46. Soud přitom při posouzení liknavosti a svévole žalované zcela odkazuje na odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 6. 2023, č. j. 28 Cdo 1634/2023-971, jímž bylo v převažující části odmítnuto dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2023, č. j. 37 Co 75/2022-936, jehož výrokem I. byl (ve věci samé) zcela potvrzen výrok II. rozsudku Okresního soudu v Blansku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 12 C 247/2019-898 (řešící totožnou předběžnou otázku, o kterou jde i v nyní posuzované věci – viz bod 5. odůvodnění tohoto rozsudku sp. zn. 12 C 182/2021), z něhož se podává, že žalovanou nastolená právní otázka možnosti uspokojování restitučního nároku žalobců při tvrzeném nedostatku jejich aktivity a liknavosti či svévole žalované při uspokojování restitučního nároku již byla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena, odvolací soud se v rozsudku od judikaturou přijatého řešení neodchýlil a není žádného důvodu tuto otázku dovolacím soudem znovu posoudit odchýlně. Skutkově a právně podobnou věcí týchž účastníků, týkající se procesu uspokojování restitučního nároku převodem náhradních pozemků se z podnětu dovolání žalované již dříve zabýval v usnesení ze dne 29. 3. 2022, sp. zn. 28 Cdo 719/2022, ze dne 20. 9. 2022, sp. zn. 28 Cdo 2524/2022, a ze dne 25. 1. 2023, sp. zn. 28 Cdo 3854/2022, přičemž – jako souladné s judikaturou aproboval odvolacím soudem tehdy učiněné závěry, vůči nimž dovolatelka uplatňovala obdobnou právní argumentaci, jíž opakuje i nyní. Ústavní stížnost podaná proti zmíněnému usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2023, sp. zn. 28 Cdo 3854/2022, pak byla usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. II. ÚS 980/23, odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, jež reflektuje i judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. III. ÚS 495/02, III. ÚS 495/05 či Pl. ÚS 6/05), je ustálena v závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalované (jež je nástupkyní Pozemkového fondu ČR a jejíž práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad) může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo lze vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky, a že takový postup (jenž je výrazem zásady *vigilantibus iura scripta sunt*) nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující. Je přitom jen věcí žalované, aby měla technicky řádně zpracována data o pozemcích, jež může nabízet k převodu, a aby k příslušným nabídkám přistupovala bez prodlení. Nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné a nemůže těmito těžkostmi – ať už jsou jakéhokoliv charakteru – odůvodňovat nedostatky ve svém postupu (viz rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009). Uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, jenž se vymyká zákonem stanovenému postupu (viz § 11a zákona o půdě), je třeba mít za výjimečné, podmíněné zjištěními vedoucími k závěru, že postup žalované (jejího předchůdce) lze kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační; uspokojení nároku převodem pozemku do veřejné nabídky nezahrnutého je namísto tehdy, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014). Judikatura dovolacího soudu je přitom rovněž ustálena v závěru, že jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat i takový postup žalované, jímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016) a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 837/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1117/2015, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1666/2020). V rozhodovací praxi Nejvyššího soudu se současně připomíná, že zjišťování a

hodnocení rozhodujících skutečností o krocích oprávněné osoby, jakož i postupu státu (i při zohlednění postupu předchůdce žalované – Pozemkového fondu ČR) je především otázkou skutkových zjištění, jejichž nalézání je úkolem soudů nižších stupňů (kdy při přezkumu právního posouzení věci je třeba zabývat se tím, nejsou-li úvahy soudu o tom, zda jde o postup liknavý, diskriminační, nebo nesoucí znaky libovůle či svévole - nepřiměřené); srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1787/2015, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015. Samotná skutková zjištění přitom dovolacímu přezkumu podrobit nelze a jejich vady (viz námitky, že žalobci o uspokojení restitučního nároku neusilovali dostatečně aktivně) nemohou založit přípustnost dovolání (na přípustnost dovolání lze usuzovat toliko prostřednictvím jediného způsobilého dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.); k tomu přiměřeně srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

47. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 6. 2023, čj. 28 Cdo 1634/2023-971 dále vyplývá, že hodnotící závěry odvolacího soudu o liknavém a svévolném postupu žalované při uspokojování restitučního nároku žalobců nejsou v souzené věci zjištěným okolnostem nikterak nepřiměřené. Jde o závěry, jež jsou výsledkem komplexního posouzení věci, do něž odvolací soud promítl všechna relevantní hlediska, jež byla vzpomenua i shora odkazovanou judikaturou. V tomto směru sluší se ze skutkových reálií připomenout nejenom dobu, po níž nebyl restituční nárok žalobců, respektive jejich právních předchůdců, uspokojen, ale též postup žalované (jejího předchůdce) spočívající v nesprávném ocenění restitučního nároku, jež taktéž zásadním způsobem ztížilo jeho uspokojení v plném rozsahu zákonem zásadně předpokládaným postupem, tedy prostřednictvím veřejné nabídky pozemků dle § 11a zákona o půdě (k důsledkům lpění žalované na nesprávném ocenění restitučního nároku viz shora odkazovanou judikaturu, včetně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016). Nepřiměřený není ani názor odvolacího soudu, že došlo-li k částečné změně postoje žalované k ocenění restitučního nároku žalobců ve druhé polovině roku 2021 (ačkoli pravomocně o něm bylo rozhodnuto postupně do konce roku 2009), což je více než rok po podání žaloby o nahrazení projevu vůle žalované s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu pozemků, již bylo zahájeno řízení v nyní projednávané věci, přičemž žádost o přecenění restitučního nároku byla žalobci podána již v roce 2019, je patřičné vyhovět požadavku na vydání konkrétních vhodných náhradních pozemků, aniž by bylo nutno trvat na účasti žalobců ve veřejných nabídkách (k tomu srovnej přiměřeně např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 2. 6. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1191/2020, a ze dne 12. 8. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1666/2020, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3138/2020, a ze dne 5. 4. 2022, sp. zn. 28 Cdo 693/2022). Žalobci přitom postupovali ve snaze uspokojit svůj restituční nárok v souladu se zákonem o půdě, neboť se v rozsahu žalovanou evidované výše restitučního nároku až do roku 2012 účastnili veřejných nabídek náhradních pozemků a později sami aktivně usilovali o přecenění svého restitučního nároku, k čemuž opatřili i potřebné podklady, včetně znaleckého posudku. Argumentace žalované, že žalobci o přecenění restitučního nároku dlouhou dobu neusilovali, respektive domáhali se jej toliko s odkazem na jimi předložený znalecký posudek prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., o ocenění pozemků odňatých právním předchůdcům žalobců, a tudíž v tomto směru nebyli aktivní, nemůže obstát, neboť povinnost uspokojovat restituční nároky oprávněných osob má prostřednictvím svých orgánů stát, jenž je také povinen sám správnou výši nároku té které oprávněné osoby před jeho uspokojením zjistit. Uplatňovaný restituční nárok tak vzdor aktivitě žalobců a jejich právních předchůdců zůstává po dobu více než třiceti let neuspokojen, a to v důsledku lpění žalované na zřejmě nesprávně

provedené kvantifikaci nároku. Přisvědčit nelze ani námitce dovolatelky, že účastníci řízení v nyní projednávané věci vedou spor o konkrétní výši zbývajících restitučního nároku žalobců, k jehož řešení dle názoru žalované neslouží žaloba na plnění (na nahrazení projevu vůle), nýbrž žaloba na určení výše nároku oprávněné osoby. V řízení o poskytnutí náhradních pozemků totiž otázka výše nároku oprávněné osoby není předmětem sporu, a soud ji tak řeší (toliko) jako otázku předběžnou (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4949/2007, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2857/2018). Pakliže ovšem cena oprávněnou osobou vybraného pozemku zdaleka nedosahuje výše aktuálního restitučního nároku – ani podle ocenění oprávněné osoby, ani podle ocenění žalované – nemá přesné ocenění (vyčíslení) restitučního nároku oprávněné osoby na výsledek řízení o žalobě na vydání náhradních pozemků za pozemky podle zákona o půdě nevydané žádný vliv (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2288/2018, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4608/2018). Na uvedeném pak nic nemění, že při spornosti nároku či jeho výše je oprávněným osobám jako další prostředek právní ochrany k dispozici i určovací žaloba (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. 28 Cdo 3256/2006, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4401/2015). Odvolací soud se tedy výše citované judikatuře, na níž není důvodu čehokoliv měnit, nikterak nezpronevřil, jestliže ze skutkových zjištění vyplývá, že i bez žalovanou zpochybňovaného ocenění odňatých pozemků byla by hodnota restitučního nároku v poměru k ceně nyní nárokovaných pozemků jako náhradních postačující. Žalovaná učinila nesporným restituční nárok žalobců (alespoň) v takové výši, jež byla pro vydání rozhodnutí v posuzované věci (s ohledem na ocenění požadovaných náhradních pozemků a výši, v níž byl již restituční nárok žalobců uspokojen) dostatečná, pročež přesné vyčíslení aktuálního (celkového) restitučního nároku je ve vztahu k výsledku řízení o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o převodu předmětných pozemků irelevantní. Závěry odvolacího soudu se nijak neodchylují od dovolatelkou odkazovaných rozhodnutí dovolacího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1787/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 822/2021), jež se otázkou aktivního přístupu oprávněné osoby při uspokojování jejího restitučního nároku zabývají (v souladu s ustálenou judikaturou) právě se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem jednotlivých posuzovaných případů, s nimiž tak rozhodnutí odvolacího soudu v rozporu není.

48. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu dále vyplývá, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán – pokud byl oprávněné osobě odňat zemědělský pozemek, má nárok na náhradu za zemědělský pozemek (srov. např. rozsudky sp. zn. 28 Cdo 101/2003 ze dne 18. 8. 2003, sp. zn. 28 Cdo 1518/2007 ze dne 21. 2. 2008 a sp. zn. 28 Cdo 2699/2008 ze dne 26. 11. 2009). Nejvyšší soud ČR v nich konstatoval, že tak má být zachována identita v charakteru pozemků v tom směru, že rozhodný je jejich charakter, a tedy i hodnota ke dni odnětí státem. V situaci, kdy pozemky byly v době přechodu na stát sice vedeny v evidenci jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě, je třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (viz rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2956/2014 ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 444/2014 ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014 ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1974/2010 ze dne 7. 10. 2010, a usnesení

Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3971/2014 ze dne 25. 11. 2015 a sp. zn. 28 Cdo 294/2016 ze dne 4. 7. 2016).

49. Soud I. stupně tedy i v této věci (sp. zn. 12 C 182/2021) uzavřel, že žalovaná při uspokojování restitučního nároku žalobců na vydání náhradních pozemků postupovala jednoznačně liknavě a svévolně, v důsledku čehož nároky žalobců, uplatněné žalobcem a) a právní předchůdkyní žalobců b) a c) JUDr. Miroslavou Boháčovou již v roce 1992 (pod čj. PÚ 1107/92), dosud nebyly vypořádány. Podstatná pro toto řízení je přitom skutečnost, že znalecký posudek Ing. Pelce č. 670/2020 stanovil výši nároku žalobců ve výši 2 196 604 Kčs. (z toho u žalobce a/ ve výši 1 098 302 Kčs a u žalobce b/ a u žalobkyně c/ ve výši 549 151 Kčs).
50. Restituční nárok žalobců byl totiž doposud uspokojen žalovanou všem žalobcům v celkové výši (nesporného restitučního nároku) 259 881,14 Kč a dále bylo prokázáno a mezi účastníky nesporné, že ke dni vyhlášení tohoto rozsudku byl restituční nárok žalobců na základě pravomocných rozsudků soudů v paralelních řízeních uspokojen dosud pouze částečně v celkové výši 1 037 076,39 Kč (po zaokrouhlení), jelikož dle rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou sp. zn. 12 C 33/2020 byly žalobcům převedeny pozemky v hodnotě 86 504,20 Kč, dle rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 25 C 32/2020 pozemky v hodnotě 512 409,39 Kč, dle rozsudku Okresního soudu Brno - venkov sp. zn. 8 C 32/2020 pozemky v hodnotě 277 006,90 Kč, dle rozsudku Okresního soudu v Blansku sp. zn. 12 C 247/2019 pozemky v hodnotě 98 241,27 Kč (hodnota se snížila na tuto částku vydáním shora uvedeného pravomocného rozsudku NS ČR ze dne ze dne 20. 6. 2023, č. j. 28 Cdo 1634/2023-971) a dle rozsudku Okresního soudu OS v Semilech pod sp. zn. 6 C 27/2020 pozemky v hodnotě 62 914,63 Kč. Celkem tedy byl restituční nárok žalobců uspokojen do výše 1 296 958 Kč, což je mezi účastníky nesporné.
51. Pokud jde o náhradní pozemek parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov nárokovaný žalobci v tomto řízení, soud dospěl k následujícím právním závěrům: Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že pozemek je ve vlastnictví státu a příslušnost hospodařit s ním byla svěřena Státnímu pozemkovému úřadu. Účastníci v průběhu řízení dále učinili nesporným a soud přisvědčil jejich argumentaci, že pozemek není vyloučen z převodu dle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb. a je proto vhodný k vydání žalobcům; účastníci se současně shodli i na ceně tohoto pozemku pro účely jeho vydání dle vyhlášky č. 316/1990 Sb. ve výši 90 330 Kč.
52. Soud tedy dospěl k závěru, že za situace, kdy výše restitučního nároku žalobců vyplývající ze znaleckého posudku Ing. Pelce činí 2 196 604 Kč, přičemž pravomocnými rozhodnutími soudů v souvisejících řízeních byl dosud uspokojen restituční nárok žalobců do výše 1 296 958 Kč, je aktuálně zbývajícím restitučním nárokem žalobců ve výši 899 646 Kč (i bez žalovanou zpochybňovaného ocenění odňatých pozemků prof. Heralovou) dostačující pro vydání náhradního pozemku v ceně 90 330 Kč v tomto řízení, a ke dni vyhlášení tohoto rozsudku tedy nedošlo k překročení restitučního nároku žalobců.
53. Podle § 1115 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2014 (o. z.), osoby, jimž náleží vlastnické právo k věci společně, jsou spoluvlastníky. Podle § 1122 odst. 2, 3 o. z., velikost podílu vyplývá z právní skutečnosti, na níž se zakládá spoluvlastnictví nebo účast spoluvlastníka ve spoluvlastnictví. To spoluvlastníkům nebrání, aby si velikost podílu ujednali jinak; takové ujednání musí splňovat náležitosti stanovené pro převod podílu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

54. Soud ze shora uvedených důvodů žalobě o nahrazení projevu vůle vyhověl, jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku, s tím, že žalobci nabývají do spoluvlastnictví dle navrhovaného znění smlouvy o bezúplatném převodu pozemků nárokovaný náhradní pozemek parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov, a to žalobce a) spoluvlastnický podíl k pozemku ve výši ideální $\frac{1}{2}$ k celku a žalobce b) a žalobkyně c) každý ve výši každý id $\frac{1}{4}$ k celku. Rozsudek je i v souladu se zásadou jednotného rozhodování, stanovenou v § 13 o. z.

55. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když v daném případě byli žalobci ve sporu plně úspěšní a soud jim proto přiznal společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 60 566 Kč. Při stanovení výše odměny (rozhodné tarifní hodnoty) vycházel soud z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 5. 2018 sp. zn. 28 Cdo 6064/2017, z něhož vyplývá, že jde-li o žalobu na projev vůle směřující ke vzniku právního jednání, jehož předmět je penězi ocenitelný, je třeba vycházet z hodnoty předmětu sporu, čili výše ceny požadovaného pozemku; níže uvedeným způsobem při výpočtu náhrady nákladů řízení u těchto tří žalobců postupoval v související věci i odvolací Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 31. 1. 2023, čj. 37 Co 75/2022-936. Výše náhrady nákladů právního zastoupení za jednotlivé úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1, 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu - AT) potřebné k účelnému uplatnění práv žalobců jejich zástupkyní, při tarifní hodnotě dle § 8 odst. 1 vyhlášky (ceně nárokovaného náhradního pozemku ve výši 99 330 Kč), z toho žalobce a) 49 665 Kč a žalobce b) i žalobkyně c) každý 24 832,50 Kč, tj. mimosmluvní odměna pro žalobce a) činí dle § 7 bodu 5 vyhlášky 3 100 Kč a pro žalobce b) i žalobkyni c) dle § 7 bodu 5 vyhlášky 2 100 Kč, kdy odměna za zastupování 3 žalobců, snižena dle § 12 odst. 4 vyhlášky o 20 % za každou zastupovanou osobu, činí tedy celkem 2 480 Kč + 2 x 1 680 Kč = 5 840 Kč, a to za následující žalobci nárokované úkony právní služby (potřebné k účelnému uplatnění práv žalobců):

- vyjádření ze dne 13. 1. 2023 k návrhu žalované na přerušování řízení dle § 11/1d) AT
- podání ze dne 19. 5. 2023 dle § 11/1d) AT
- účast u jednání dne 25. 5. 2023 dle § 11/1g) AT
- podání ze dne 2. 8. 2023 dle § 11/1d) AT
- písemný závěrečný návrh ze dne 14. 9. 2023 dle § 11/1d) AT
- účast u jednání dne 14. 9. 2023 dle § 11/1g) AT,

tj. 6 úkonů x 5 840 Kč = 35 040 Kč.

Dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. dále žalobcům náleží společně a nerozdílně náhrada hotových výdajů za 6 výše uvedených úkonů právní služby po 300 Kč, tj. 1 800 Kč, náhrada cestovného dle § 13 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. vzniklého v souvislosti s 2 cestami zástupkyně žalobců k jednáním soudu automobilem tov. zn. Capron, RZ 8AT8480, na trase Příbram - Blansko a zpět, celkem ujeté 2 x 550 km, tj. 1 100 km při ceně motorové nafty 44,10 Kč/l dle vyhl. č. 85/2023 Sb. (účinné k datu 25. 5. 2023) a při ceně motorové nafty 34,40 Kč/l dle vyhl. č. 191/2023 Sb. (účinné k datu 14. 9. 2023), při průměrné spotřebě 11,8 l/100km (když dle zákoníku práce se v případě, kdy je v technickém průkazu uvedena spotřeba dle norem Evropských společenství, které upravují spotřebu PHM, použije se pro výpočet poslední hodnota), základní sazba 5,20 Kč/km, tj. cestovné činí celkem 10 815 Kč, náhrada za čas promeškaný 2 cestami k jednáním a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., za 24 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 2 400 Kč, a 21 % DPH z odměny a náhrad hotových výdajů ve výši 10 511,49 Kč dle § 137 odst. 3 o. s. ř.; celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 60 566 Kč. Lhůta k plnění byla stanovena dle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve 4 vyhotoveních.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, mohou se žalobci domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Blansko 21. září 2023

Mgr. Gabriela Štumpová v.r.
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 6. 2024 ve výroku I. ve spojení s rozsudkem č. l. 541 Krajského soudu v Brně, výrok II. změněn rozsudkem č. l. 541 Krajského soudu v Brně. Přípojení doložky provedla Kateřina Blažková dne 24. 7. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová